

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2366/2020
28.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бисерка Крпић, адвокат у ..., против тужене ЈП Електропривреда Србије Београд, Одсек за техничке послове Суботица, чији је пуномоћник Ланц Ерика дипломирани правник запослена код туженог, ради поништаја анекса уговора о раду и распоређивања на радно место у стални радни однос, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Суботици Гж1 5/20 од 28.02.2020. године, у седници већа одржаној 28. јануара 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Суботици Гж1 5/20 од 28.02.2020. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Суботици П1 157/19 од 02.12.2019. године, одбачена је тужба тужиле поднета 02.04.2019. године у делу тужбеног захтева за поништај Анекса број 2 уговора о раду бр. ../1-18 заведеног код туженог 14.11.2018. године и распоређивања на радно место, сагласно стручној спреми и радним способностима у стални радни однос.

Решењем Вишег суда у Суботици Гж1 5/20 од 28.02.2020. године, жалба тужиле је одбијена и решење Основног суда у Суботици П1 157/19 од 02.12.2019. године потврђено.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужила је изјавила благовремену ревизију, позивом на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Ревизија је дозвољена из разлога што је предмет спора поништај анекса уговора о раду, којим се продужава радни однос тужилци на одређено време и престаје 31.01.2019. године, између осталог и из разлога испуњености услова за преображај радног односа у стални радни однос. Тиме се ради о спору из члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13- УС, 74/13-УС, 55/14, 87/2018 и 18/2020), у коме је ревизија против пресуде увек дозвољена, па је дозвољена и против решења којим је поступак правноснажно окончан, по одредби члана 420. став

1. Закона о парничном поступку. Из тих разлога ревизија није разматрана као посебна ревизија.

Испитујући побијано решење на основу члана 408. и члана 420. став 6. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд налази да ревизија тужиле није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Ревидент наводи да је суд променио петитум тужбе. Навод не стоји у односу на побијану другостепену одлуку, што би био дозвољени разлог за ревизију по одредби члана 407. став 1. тачка 5. Закона о парничном поступку, те у другостепеном решењу нема битне повреде одредаба парничног поступка у смислу члана 393. Закона о парничном поступку.

Предмет оспоравања тужбеним захтевом је Анекс бр. 2 уговора о раду од 29.09.2017. године који носи датум 14.11.2018. године, ког датума је заведен код туженог. Анексом се продужава трајање радног односа тужилји на одређено време до 31.01.2019. године због коришћења породилског одсуства и одсуства са рада ради неге детета утврђеног решењем од 08.01.2018. године и коришћења припадајућег годишњег одмора за 2018. годину. У истом Анексу наведено је да запосленој радни однос на одређено време по овом уговору о раду престаје 31.01.2019. године. Тужилја је позвана да потпише предметни Анекс бр. 2 уговора о раду, те је приступила у просторије туженог 11.01.2019. године и потписала Анекс, ставила датум потписа и на примерак Анекса својеручно написала да има примедбу на ово решење. Анекс бр. 2 уговора о раду није био потписан од стране туженог, нити је оверен печатом туженог. Примерак Анекса тужилја није добила, нити јој је исти тада или касније достављен. Тужба је поднета препорученом пошиљком 02.04.2019. године. Закључак нижестепених судова је да је за предметни Анекс тужилја сазнала 11.01.2019. године, када га је и потписала и на исти ставила примедбу. Примерак Анекса тужилја је фотографисала и доставила га уз тужбу.

На основу утврђења да је тужилја сазнала за садржину Анекса бр. 2. уговора о раду дана 11.01.2019. године, када га је потписала, према којој садржини јој радни однос на одређено време престаје 31.01.2019. године, те да је до подношења тужбе протекао рок од 60 дана, прописан одредбом става 2. члана 195. Закона о раду, који је преклузивни рок чије пропуштање доводи до губитка права на судску заштиту и одбачаја тужбе, првостепени суд је тужбу одбацио. Другостепени суд је потврдио првостепено решење, зато што је тужилја преклудирана у праву на подношење тужбе за заштиту због повреде права предметним Анексом, за коју повреду је сазнала 11.01.2019. године.

У ревизији тужилја оспорава правилност другостепеног решења истицањем да другостепени суд није дао ваљане разлоге на жалбу тужиле, јер није применио норме Закона о раду и Закона о облигационим односима којима је прописано шта се сматра уговором и када уговор ступа на правну снагу.

Ови разлози нису од значаја за оцену да ли је тужба за поништај Анекса бр. 2. поднета у законом прописаном року.

Тужиља и у ревизији наводи да јој је Анекс бр.2., који носи датум 14.11.2018. године, дат на потпис 11.01.2019.године, када га је и потписала, али сматра битним да Анекс тада није био потписан од стране послодавца, туженог, нити је она знала да неће бити потписан. Њој је престао радни однос 01.02.2019. године, односно 02.02.2019. године када сазнаје да јој престаје радни однос, када је требало да добије решење од туженог, и тада је почео да тече рок од 60 дана за подношење тужбе.

Ови наводи су ирелевантни с обзиром на садржину тужбеног захтева. Када је предмет тужбеног захтева поништај Анекса бр. 2. уговора о раду бр. ./1-18 заведеног код туженог 14.11.2018. године, као незаконитог и последично распоређивање на радно место сагласно стручној спреми и радним способностима у стални радни однос, тада се рок за подношење тужбе прописан одредбом члана 195. Закона о раду може рачунати само од дана достављања оспореног акта тужиљи, или њеног сазнања за акт, како су рок рачунали нижестепени судови.

Одредбом члана 195. став 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013, 75/2014, 13/2017 – одлука УС, 113/2017 и 95/2018-аутентично тумачење), против решења којим је повређено право запосленог или када је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом. Према ставу 2. истог члана, рок за покретање спора је 60 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

У конкретном случају преклузиван рок прописан наведеном одредбом, на који суд пази по службеној дужности и који се не може продужавати, за побијање Анекса 2. уговора о раду, протекао је почев од сазнања тужиље за наведени Анекс, 11.01.2019. године, пре подношења тужбе 02.04.2019. године.

Тужиља није поставила тужбени захтев да се утврди да је у радном односу на неодређено време код туженог, нити за утврђење да је тужиљи незаконито престао радни однос, да би се почетак рока за подношење тужбе рачунао од фактичког престанка радног односа, како то сматра ревидент.

Према изнетом је ревизија неоснована, те је одлучено као у изреци, на основу одредбе члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић